

Akta Nokturna

Periodiek Traktaat van Alternatieve Studentenvereniging Karpe Noktem
5e editie, 9e jaargang | juli - september 2013

HUISJE, BOOMPJE, BIERTJE

DEZE EDITIE

Stan en Dennis'
Sexrubriek: huisje,
boompje, biertje,
masturbatie
Pagina 3-4

Lokwoning
Pagina 6-7

Huisjesmelkersavonturen
Pagina 8

Mijn kamer tussen de paters
Pagina 9

Primeur : Karpe Noktem's eerste fetishfeest
Pagina 11

Ook zonder Vondel vond men de woorden
Pagina 12

Karpe Mare
Pagina 13

COLOFON

Akta Nokturna is het tweemaandelijkse ledenblad van Alternatieve Studentenvereniging Karpe Noktem. Oude Akta's vind je op de website. Heb je kopij? Mail dan naar kopij@karpenoktem.nl

Hoofdredactie
Susanne Geuze

Redactie
Carlien Alferink
Shane Bozelie
Marlies van der Burgh
Els Lunding
Yurre Wieken
Friso Woudstra

Medewerkers
Bram Balk
Stan Beekmans
Dennis Immers

Eindredactie
Carlien Alferink

Vormgeving
Paul van Leeuwen

Voorkant
Loesje Jacobs

Redactieadres
aktanokturna@karpenoktem.nl

Proloog

Beste lezer,

Wees gerust: ondanks de semi-burgerlijke titel heb je niet zojuist een doorsnee woonmagazine opengeslagen. Huisje Boompje *Bier-tje* is ons thema in deze Akta, en dat betekent alles behalve odes aan saaie designmeubels of artikelen over de juiste soort muurbedekking. Nee, wij maken het pas echt bont! Deze Akta nemen we je mee naar het natuurlijke habitat van onze leden. Of dat nu een SSHN-bunker, een kamer tussen de paters of een luxe appartement is, alles komt aan bod. Ook een minder fijne kant van het wonen op kamers wordt belicht. Zo vertelt Yurre over het avontuur met zijn oude huisbazin, die haar huurders dusdanig afzette dat ze de de titel

"Huisjesmelker van het Jaar" in de wacht kreeg geslept. We hebben ook nagedacht over hoe een Karpe Noktem-huis eruit zou zien, en uiteraard is er van Marlies' hand een kort verhaal.

Naast themastukken zijn er ook deze Akta weer verslagen van activiteiten opgetekend. Het nu al roemruchte fetishfeest werd onder de loep genomen door Carlien, terwijl ikzelf genoot van een avond muziek en poëzie op het door de DeLiCo georganiseerde Vanavond Geen Vondel. Yurre verzorgde andermaal een Cinematologie – *over Into The Wild* – en Shane schrijft in zijn column over na de zomervakantie.

Maar het allerleukste van deze Akta vind ik eigenlijk toch wel de achterkant. Vorige editie lieten we je al kennis maken met de mogelijkheden van een Akta in kleur; nu is de input van leden in het verenigingsblad meer dan ooit door de prachtige foto's die jullie stuorden van je kamer. We maakten er een collage van – kijk dus gauw op de achterkant.

Tot slot een mededeling van huis-
houderlijke aard. Ik ben namelijk erg blij jullie te kunnen mededelen dat Carlien, penningmeester van Bestuur 9, vanaf september 2013 de nieuwe hoofdredactrice van Akta Nokturna zal zijn. Met veel plezier heb ik me de afgelopen anderhalf jaar ingezet voor de Akta, en nu is

het tijd voor een frisse wind. Jullie zijn nog niet helemaal van me af, hoor – er volgt nog een intro-Akta, en ik zal natuurlijk stukken blijven schrijven. Maar wat hoofd-zijn betreft is het tijd om het stokje door te geven. Bij deze wens ik Carlien alvast heel veel succes!

En jou, lieve lezer, wens ik heel veel leesplezier met de laatste Akta van dit studiejaar. Geniet ervan, fijne zomer en tot in september.

Susanne Geuze

Nachtpost

Beste redactie,

Zoals tegenwoordig bijna elk lid weet, organiseert de OCCO (de Occulte Commissie) maandelijks rituelen en sessies in de achterkamertjes van een aantal vooraanstaande leden. Men denken aan het gezamenlijk laten zweven van tafels, het aangaan van sacrale bloedbanden, paringsrituelen in de geest van Aleister Crowley en het fanatiek – zo niet – gedrogeerd dansen rondom ingewijde boompjes en andere natuurobjecten. Een hardnekig gerucht luidt dat reeds een aantal besturen zichzelf middels occulte rituelen hebben laten inaugureren in de naam van Beëlzebub.

Daat de oprichters van de OCCO de bezigheden van hun geheimzinnige commissie niet aan de grote klok wilden hangen zal natuurlijk begrijpelijk zijn, aangezien de aard van hun illustere activiteiten. Het is dan ook logisch dat de OCCO geen officiële commissie is en dat deze nooit op de algemene ledenvergadering is besproken. Hij is, zoals u weet, dan ook niet terug te vinden in boekhouding van onze vereniging.

Toch denk ik dat de tijden veranderd zijn. In alle lagen van de bevolking begint waardering te ontstaan voor de vlaag van openheid die de onbekende geheime gezelschappen dezer dagen siert. De

georganiseerde open dagen - waar weliswaar nog niemand van wist - van groeperingen als de Vrijmetselaars, de Illuminatie en het Amerikaanse Skull & Bones zijn dan ook te interpreteren als tekenen dat er iets aan het veranderen is. Na seksualiteit lijkt nu het occulte uit de taboesfeer te komen. Laat daarbij niet onvermeld blijven dat de steun van onze leden voor hedendaagse schaduw-kunstuitingen als black metal hierbij een verdienstelijke rol heeft gespeeld. Er valt dan ook te verwachten dat in de nabije toekomst iedereen op ingetogen en integere wijze zal kunnen converseren over zijn of haar activiteiten als huis, tuin en keukenmagiër, het oproepen van geesten en

seksuele handelingen begeleid door slagwerk en stimulerende 'augm'-klanken van de aanwezige omstanders.

Ik denk dan ook dat het tijd is om de OCCO officieel in te wijden als onderdeel van onze vereniging, zodat ook nieuwe leden zich kunnen laten inspireren door haar (on)deugden. Transparantie leidt immers tot versterking van de democratische traditie die onze nachtsoos kenmerkt. Kortom, beste mensen van de OCCO en bestuur neigen; komt naar voren en laat ons deze nieuwe eeuw van openheid ten aanzien van het occulte omhelzen!

Een toegewijd lid.

Dokter Stan en dokter Dennis' sexrubriek

Huisje, Boompje, Biertje, Masturbatie

Beste blijkbaar seksueel gefrustreerde lezers,

Hoewel wij veel leden en hun geslachtelijke stoornissen persoonlijk kennen, begint het ons te storen dat zeer weinig KN'ers hun problemen rap genoeg aan ons toe-vertrouwen om in onze gedeelde behoefte aan leedvermaak te voorzien. Natuurlijk snappen we dat het in deze crisistijd moeilijk kan zijn om de eerste stap in onze richting te zetten, en dat je niets durft te vragen over de stroeve implementatie van je geschubte genotsknots in je te krappe of te slappe handel, maar denk ook eens aan andermans plezier!

Ofschoon wij moeten kampen met een gebrek aan jullie input, zijn wij te professioneel om daarover te sikkeneuren, en zoeken we jullie wel weer op. Zodoende zijn we bij een tweetal leden langs gewipt, om te kijken in welke bedomppte druipgrotten ze proberen te overleven, en te ervaren welke seksuele wonderen (of gruwelen) zich aldaar afspelen. Dit past toevallig weer mooi bij het thema van deze Akta, te weten "Huisje, Boompje, Biertje", al had er van ons een "Masturbatie" achter deze slogan aan gemogen.

Mocht jij voor in de volgende Akta een brandende, seksueel getinte vraag hebben die het voor ons ook leuk houdt, mail hem dan gerust naar sexrubriek@karpenoktem.nl - want wij staan wel voor jou klaar.

Vrij wijs, vrij vrij.

Dokter Stan & Dokter Dennis

Dr. Stan en Robin's Druipende Dungeon

De verloren stad Atlantis en de gouden stad El Dorado zijn grootse plaatsen, waar menig avonturier zijn levensdagen voor sleet, in een poging een van de twee te ontdekken. Zo ook is Robin's dungeon: een locatie waar mythologische verhalen van generatie op generatie aan elkaar worden doorgegeven. Vele fortuinzoekers hebben vergeefs getracht om deze legendarische grot te vinden, maar waar zij faalden, is

het ons gelukt! Minstens zo belangrijk is dat we hem levend konden verlaten om dit verhaal aan jullie te vertellen. Wat troffen wij daar aan? Nou, maak je borst (of je geslachtsdeel) maar nat!

De nacht begon met een ontdekking tijdens de housewarming van Jille. Toen we voor de grap zijn bed omdraaiden, viel ons een klein kokertje op dat zijn matras uit rolde. Erin bleek een briefje te zitten, met daarop de tekst "Death is just another path, one we must all follow," getekend door "Ik Srazan Nibor," wat uiteraard een palindroom is van Robin Nazarski.

Dit veelzeggende bericht zette ons aan het werk, en een lange queeste later (welke hier niet beschreven zal worden, vraag er maar eens naar op de borrel) ademden wij eeuwenoud stof in, zijnde afgedaald naar de crypten van de St. Stevenskerk. Of Robin dit concept van National Treasure heeft gestolen, of de regisseur van die film bij haar heeft afgekeken is ons onbekend, maar we merkten wel dat op één van de steenen graven dezelfde naam stond als op het briefje. Profit! Na een klein duwtje gaf de zerk mee, en zagen we een wenteltrap verschijnen, die we naar beneden volgden tot we onszelf diep, diep onder jullie fluffige bedjes bevonden.

Uiteindelijk liep de trap over in een lange gang vol met spinnenwebben en ketens aan de muur, slechts flets verlicht door sputterende kaarsen in kandelaren die aan weerszijden van het gangpad hingen. Er hing tevens een bedomptheur, met een vleug van opgedroogd bloed en uitwerpselen. Na vijf minuten lopen stuitten we op een grote eikenhouten deur, van buiten afgesloten door een zware ijzeren balk. We verwijderden de balk en openden de deur – and we were astonished.

We bevonden ons in een ruimte die je het beste zou kunnen beschrijven als een cilinder, met een doorsnede van zo'n 20 meter. Het plafond zag er uit als een halve bol. De bodem bevond zich zo'n vijf meter onder ons, en wijzelf stonden op een balustrade die langs de gehele

wand kromde. Vanaf hier kon je elk plekje, elk hoekje, elk werktuig in de ruimte zien.

Het eerste apparaat dat opviel was de enorme pilaar die zich in het midden van de kamer bevond, en waaraan kettingen met handboeien op verschillende hoogtes waren opgehangen. Verspreid over de ruimte stonden meerdere ijzeren maagden; sommige open, andere gesloten, wat ons deed vermoeden dat die momenteel in gebruik waren. Verder konden we een gégène, een pijnbank en een judaswieg identificeren, in een wirwar van machines, hulpmiddelen en ketenen. Veel tijd om de collectie te inspecteren kregen we echter niet, want uit de tunnel achter ons klonk geschreeuw. Tussen de wanhoopskreten door hoorden we een schel gelach. Een gelach dat, zo wisten wij, alleen van Robin zelf kon komen.

Snel verscholen we ons achter de deur, en zagen hoe een geketen-de man binnen werd geduwd. Door het lederen masker dat hij droeg zagen we zijn gezicht helaas niet, maar we konden wel raden dat zijn uitdrukking pure wanhoop uit moest stralen. Een moment later kwam ook Robin binnen, als vanzelfsprekend in een strak latex pakje, waarna ze de ongelukkige ziel via de trap naar beneden 'escorteerde'. Graag waren we gebleven, want het live meemaak van snuffseks is een interessante activiteit die zeker nog op de to do-list staat. We waren echter verontrust over het feit dat we als we ontdekt werden zelf op een folterbank zouden belanden. Aangezien we onze expertises als slachtoffers niet konden inzetten, besloten we per direct te vertrekken.

Terwijl we zachtjes wegslopen en nog een laatste keer achterom keken naar deze wonderbaarlijke plek onder hartje Nijmegen, hoorde we nog een ijzelijke schreeuw van de man, in doodsangst en pijn. Toen we de wenteltrap op klommen, prezen we onszelf gelukkig deze bijzondere ruimte te hebben mogen aanschouwen. Ik nam intiem afscheid van Dr. Dennis (hij had immers nog een afspraak staan met een ander lid om diens lustvol ingerichte kamer te bezichtigen) en begaf mij stil naar mijn

eigen kelder. Slechts een zwakke afspiegeling van Robin's dungeon, waar ik het vooralsnog maar mee moet doen – voor nu.

Dr. Dennis en Stan's Affectieuze Arsenaal

Om jullie een adviserend inzicht te bieden op de erotisch-huiselijke taferelen van een doorgewinterde beul, bracht ik voor jullie verslag uit van een persoonlijk bezoek aan een wel heel bijzondere bukbunker. Wees welkom kinderen, in de martelkamer van Stan B. - een tot de verbeelding sprekende uitstalling aan vlijmscherpe alsook buttstompe toys, waaraan zelfs Dr. Dennis hierder een puntje kon zuigen!

"Oh, weet je wat ook een geweldige buttplug is?" Uit een hoek van zijn kamer trekt Stan een massieve, ijzeren staaf tevoorschijn van minstens anderhalve meter lang. Enthousiast houdt hij hem omhoog, en streeft hij met zijn hand over het gegroefde oppervlak van de vijftien kilo wegende paal. "Kijk, dan kun je hem eraan vastschroeven." Ik hoef niet te vragen waaraan, want de stok verdwijnt weer naar de schaduwzijde van de kamer, en er is meer te zien. Terwijl mijn ogen over de druk behangen muren om mij heen glijden, vraag ik me onzeker af of het eigenlijk zo'n goed idee was om mijn exploratieve onderzoek te richten tot de kamer van Stan, en of ik er zonder (kleer)scheuren vandaan zou kunnen komen. Dan realiseer ik me weer dat kennis een prijs heeft, en schik ik mij wederom in het mogelijk wrede lot dat ik als een professionele seksmaniac maar dien te omarmen.

Met hernieuwde interesse kijk ik nogmaals rond. De prikkelingen waar Stan met zijn interieur voor heeft gezorgd kunnen niet anders dan mijn doktersinstinct teder beroeren, en ik laat mijn zwoele nieuwsgierigheid de vrije loop. Zacht aai ik met mijn vingertoppen door de warrige wolpluis die een nobele witte blaashoorn siert, beide stammend van een ongelukkig rund

Akta Nokturna, Juli - September 2013

dat daardoor ergens als ruiende eenhoorn door het leven moet gaan. Fantasieën en mogelijkheden beginnen langzaam op te wellen, en ik laat me verder inspireren. "Heb je deze al gezien?" vraagt Stan, wijlens hij een verweerd brandijzer van zijn muursteun trekt. Ja, die had ik gezien. De één meter lange, geslepen strijdbijl ernaast echter nog niet. Natuurlijk, ik mag hem pakken, en terwijl ik er enkele sensuele moordslagen mee probeer wordt mijn keel droog. Ondertussen heeft Stan een 'zweep' te pakken gekregen waar je slechts SM mee wilt bedrijven als je erop kikt dat vrij bewegende hersenpartijen je

muur decoreren; het ding is gemaakt van loodzwaar maliën. Voor Stan kan dat geen probleem zijn, da's zeker.

Vanuit een andere hoek van de kamer staart een hertenkop me brutal aan. Zijnde bruikbaar als kappop en ergonomisch gekromd insertie-object ineen, moet ik Stan complimenteren met deze sprookjesachtige vondst. Geen nood als Bambi's gewei echter niet diep genoeg kan krabben, want Stan heeft meer potentie op voorraad. Dat gegeven blijkt wanneer hij een compacte koker uitschuift tot twee meter

vishengel. "Dit is ook een geweldige buttplug!" Dat Stan zich vermaakt, blijkt niet alleen uit zijn gereedschappen, zijn kinky wapentuig, of de armstroppen waarin hij zijn bedpartners dan wel slachtoffers kan stationeren, zoals op de foto te zien is. Naast het live uittesten van klik-mechanismen om besnijdenissen per direct uit te voeren, vlees tot pulp te vermalen, of te genieten van lokale rituele verbandingen terwijl hij Sodom & Gomorra-teksten opdrent uit zijn niet heel blote hoofd, bezit Stan een pornocollectie die zelfs Dokter Dennis enigszins kon imponeeren... Voor een amateur. Enigszins

verwonderd was ik wel door zijn idolerende devotie richting een van zijn vrienden. Zegt de naam 'Remco' jullie lezertjes iets? Lekkere vent hoor, poedeltjenaakt, maar een altaar die één derde van je kamer inneemt lijkt me dan weer overdreven. Achja, iedereen heeft recht op zijn eigen fetish, right? Als het anderen maar geen kwaad doet, schrijf ik met een schuine knipoog naar Stan. "En je weet nog niet eens wat er allemaal op mijn bed ligt!" weet hij nog uit te brengen, voor ik de met bloed besmeurde deur hijgend achter mij sluit.

Cinematologie IV – *Into the Wild*

Door Yurre Wieken

Wanneer we aan thuis denken, denken we vaak aan een huis. Een gebouw, geïsoleerd van de elementen, met comfortabel meubilair, een ruime voorraad eten en drinken en natuurlijk moderne luxegoederen als tv's en spelcomputers. Dat is immers hoe 'thuis' er in de moderne maatschappij doorgaans uitziet. Met onze technologie en architectuur hebben wij ons volledig ontrokken aan de natuur. Wat voor weer het ook is, we slapen comfortabel en veilig. We hoeven ons eten niet te vangen of te plukken – het is keurig verwerkt in verpakkingen te krijgen in de supermarkt.

Niet zo heel lang geleden was dat wel anders. Onze verre voorouders leefden in de wildernis, blootgesteld aan de elementen en voor hun overleven direct afhankelijk van de natuur. Een harde, onzekere levensstijl – de gemiddelde leeftijd lag dan ook een stuk lager. Echter, ook veel eenvoudiger en minder stressvol: geen zorgen over deadlines, afspraken, het loonstrookje, belastingen, misdaad en andere luxe-problemen van de moderne tijd. Wanneer de moderne mens – bijvoorbeeld door een ongeluk op afgelegen terrein – opeens weer tijdelijk terug moet keren naar zijn oerstaat om te overleven

totdat reddingsteams hem vinden, blijkt dat ontzettend zwaar. Sommigen, gedreven door idealisme, kiezen vrijwillig voor een nomadisch en 'natuurlijk' bestaan.

In *Into the Wild* (2007) zien we het waargebeurde verhaal van de Amerikaan Christopher McCandles (1968-1992). Na zijn afstuderen in 1990 besluit McCandles, gespeeld door Emile Hirsch, de moderne maatschappij te verlaten. Hij verbrandt zijn identiteitsdocumenten, doneert zijn hele vermogen aan Oxfam en trekt de wildernis in. Eerst nog in zijn auto, maar die raakt hij uiteindelijk kwijt, waarna hij zijn toevlucht zoekt tot de kayak en later te voet reist. Na

tal van omzwervingen, onder andere naar Mexico, belandt hij in 1992 in Alaska. McCandles leeft een tijdje in een verlaten bus en jaagt met een geweer op elanden en andere wilde dieren. Wanneer zijn voorraden opraken en het wilde leven nog zwaarder wordt, beseft McCandles hoe hard en meedogenloos de natuur is.

Regisseur Sean Penn (ja, die Sean Penn) gebruikt in de film een naturalistische stijl die enerzijds heel realistisch is, en anderzijds juist perfect de belevenis van McCandles weergeeft. In het 'begin' (het verhaal wordt niet chronologisch verteld) oogt de natuur beeldschoon en mysterieus – geen wonder dat McCandles zich hier veel meer thuisvoelt dan in een zieloze moderne stad. Later, wanneer het met McCandles bergafwaarts gaat, oogt de natuur juist desolaat en onverbiddelijk. Hieruit blijkt maar weer eens dat je, juist door zaken gewoon zo te tonen als ze zijn, het maximale emotionele effect bereikt. Iets wat veel regisseurs nog niet lijken te snappen, maar Penn wel. Dat, en het sterke, ingetogen spel van de nog jonge Emile Hirsch, maken *Into the Wild* zeker het kijken waard.

De boodschap van de film is niet heel eenduidig. Aan de ene kant sympathiseert de

maatschappijcriticus Penn met McCandles' afwijzing van de moderniteit. De hectiek, het individualisme en de eeuwige jacht op geld en status hebben de mens van zichzelf vervreemd. Deze vervreemding drijft McCandles de natuur in, en dat valt in de eerste instantie zeker te begrijpen. De natuur is vredig en eenzaam. Echter, zo ondervindt ook McCandles, de natuur is ook hard. Zelfs als je in topvorm bent zal je voortdurend moeten worstelen om te overleven. Daarnaast nam McCandles niet eens een kompas en een kaart mee, waardoor critici hem beschuldigen van naïviteit en zijn rondreis als een indirecte zelfmoordpoging bestempelen. Jon Krakauer, auteur van het biografische boek waar de film op is gebaseerd, heeft McCandles echter verdedigd: hij nam bewust geen kaart mee, omdat dit de enige manier was om in de moderne tijd nog 'onbekend terrein' te verkennen. Wat doe je als alle ontbrekende stukjes van de wereldkaart zijn ingevuld? Je haalt gewoon de kaart weg! Het is niet waarschijnlijk dat de idealistische Penn wil zeggen dat McCandles' streven uiteindelijk een idealistische maar onhaalbare utopie behelste. Maar verdorie, hij deed het wel!

LOKWONING

Door Marlies van der Burgh

"Hm?"
"Hoor je dat ook?"
"Hm, wat?"
"Dat huis, hóór je dat niet?"
"Het huis?"
"Het praat!"

Harrie kende en accepteerde Denny als bezitter van een afwijkende persoonlijkheid, maar dit ging toch wel ver. "Het enige object dat ik momenteel hoor praten is een boterletter."

Een paar seconden gebeurde er niets en toen ontving Harrie een stomp van Denny's koevoet.

"Hufter! Luister dan. Nummer zesentwintig, die met al die rare bloempotten in de tuin." Harry keek naar het huis. En toen naar de vele sierurnen waarmee de tuin gedecoreerd was.

"Ik hoor niets. Wat zegt het huis dan?"

"Test."

Harrie zuchtte.

"Hoezo, 'Test'? Zegt het huis dat je moet proefwonen? Moet het bed ingewijd worden? Wil het graag dat er verschillende behangetjes worden uitgeprobeerd?"

"Weet ik niet. Luister nou!"

"Denny, moet jij eens even horen. Ik luister al naar mijn

ouwe moeder, de maatschappelijk werker en naar de rehabilitatie. Niemand naar wie ik eigenlijk wil luisteren. En nu vraag je mij om te luisteren naar een huis?"

"Oké, oké, sorry."
"Kappen met die kwats dan. Dek liever nummer dertig."

Na enkele minuten kwam een oudere vrouw in een duur uitzende mantel naar buiten en stapte in haar auto. Harrie keek op zijn horloge.

"Mooi, die gratenkut is opgesodemeterd. Elke week hetzelfde. Denny?"

"Hm?"
"Toch geen risico's. In een uur zijn we pleite, ja?"

"Gesnopen!"

De Audi reed de straat uit. Twee in zwart geklede mannen renden gebukt de bosjes uit en sprintten naar de beschutting in de tuin van nummer dertig.

"Dat raamkozijn is verrot", wees Harrie. "Pak je koevoet."

Denny greep mis.

"Ligt nog in de bosjes."

"Achterlijke kluiveduiker! Ik moet ook alles zelf doen."

Geërgerd rende Harrie terug naar de overkant van de straat. Denny leek hem hoe langer hoe overbodiger. Wat een handlanger. Vergat zijn gereedschap. Voerde conversaties met onroerend goed.

Enfin, geen woorden meer aan vuil maken.

Kolere, wat was het donker. Waar lag die koevoet?

"Kom."

"Harrie? Waar zit je?" fluisterde Denny.

"Kom naar nummer zesentwintig!"

"Wat?! Maar je zei net nog -"
"- Snel, man!"

Denny vloekte zacht. Eeuwenlang nummer dertig observeren en de gangen van die ouwe trut klokken. Hem voor kierewiet uitmaken. En dan toch een kraak zetten bij nummer zesentwintig. Harrie met zijn leipe plannen! Vlug tijgerde hij zijn weg door de tuin van nummer achtentwintig en belandde tussen de coniferen van zesentwintig.

"Harrie?"

Het bleef stil.

"Waar ben je?"

"Kom naar binnen! Je kunt door het zijraam."

"Had je de koevoet al dan?"

Harrie moest dat snel gedaan hebben – het breekijzer ophalen en het zijraam forceren.

"Weet je zeker dat er niemand is hier? Die oma op dertig is in ieder geval zéker pleite..."

"Schiet op! Er is veel te halen!" Denny klom naar binnen. Harries stem klonk wel vreemd. Was dat net ook al zo? Nou ja, misschien was hij verkouden.

"Het geld ligt beneden!"
Het geld? Hoe wist Harrie dat er poen lag - en waar?
Denny daalde af.

>>>>>><<<<<<
Waar lag die tyfuskoevoet?
Harrie klauwde door de aarde tussen de boom- en plantenwortels. Hij blikte nerveus naar nummer dertig. Geen Denny. Godzijdank hield die kloteklapper zich ongezien.

>>>>>><<<<<<
"Ja?" fluisterde Denny. Hij zag geen steek in de donkere kelder.

"Hierheen!", klonk de stem.
Denny ging op de tast een kamer binnen. Hij was leeg, op een groot donker object na. Tot zover Denny er iets van kon maken leek het 't meest op een schoorsteen. Een schoorsteen in de kelder? Architectuur van lik me vessie.

"Kom!" klonk het vanuit de haard.

"In de haard? Zie ik eruit als Sinterklaas?"

"Het geld ligt in de haard."
"Ammehoela!" Denny draaide zich om.

"Kom op! Ik zit klem! Help me even. Ik heb het geld hier maar ik kan er niet uit." Denny zuchtte. Waar was de tijd dat de buit nog gewoon onder het matras lag, of in de bloempot. Voorzichtig bukte hij zich door de opening en ging op het rooster staan. Harrie had voortaan maar zijn mond te houden over Denny's wegen. Harrie zocht nota bene zelf z'n jatmoos in de schouw. Denny keek naar boven, de duisternis in. Geen Harrie.

"Harrie?"
Het bleef stil.

"Gozer!?"
Plotseling schoof een loden plaat voor de opening, Denny in het duister achterlatend.

"Harrie! Wat mot dit nou wezen?"

Het bleef stil. Denny probeerde de plaat weg te schoppen. Tevergeefs.

"Dit is geen geintje! Maak dat takkeding open!"

Het werd wat lichter. Denny zag de contouren van de schoorsteen. Hij voelde om zich heen. Gladde stenen. Hij

tuurde naar boven. Geen Harrie. Niets.

Behalve iets kleins en zwarts boven hem. Hij reikte naar het object. De textuur kwam hem bekend voor. Wie stopte er nu een luidspreker in een schoorsteen?

Denny keek naar de bron van het licht, dat van onder hem vandaan leek te komen.

Hij duwde uit alle macht tegen de loden plaat. Die bleef op zijn plek.

>>>>><<<<<

Harrie drukte zich tegen de grond, toen hij twee politieagenten uit nummer zesen-twintig zag komen. Had Denny toch iets gehoord daar. De agenten stapten in een burgerauto en vertrokken.

Zouden er nog meer wachten zijn? Harrie wachtte een kwartier. Er gebeurde niets. En Denny zag hij ook niet. Dat karwei ging niets meer worden. Ze moesten hier zo snel mogelijk weg! Snel stak Harrie de straat over en dook in de bosjes van nummer dertig.

"Psst! Denny!"

Het bleef stil. Harrie zag niemand tussen de bosjes en de rest van de tuin bestond uit gras, waarop Denny zich overduidelijk niet bevond.

"Denny?"

Harrie sloop langs het huis. Geen sporen van inbraak - bovendien had Denny geen koevoet gehad. Denny zou de agenten ook gezien moeten

hebben en snel vertrokken moeten zijn. Ja, dat zou nog goochem zijn geweest óók van die lapzwans. Morgen zou hij hem er een compliment over maken. Vlug maakte Harrie zich uit de voeten.

>>>>><<<<<

"Weer een geslaagde vangst", zei de agent in de burgerauto. "Ja, het nieuwe systeem bevalt me goed", antwoordde zijn collega. "Vooral handig met het cellentekort." Zijn ogen schitterden toen hij toevoegde: "En

het scheelt ook in de administratie!"

"Die man die de lokwoning heeft uitgevonden verdient een medaille. We hoeven écht bijna niets meer te doen behalve een beetje in een microfoon te lullen."

"Ja, maar vergeet niet aan wie we dit nog meer te danken hebben! Als we 's nachts het crematorium niet konden afhuren, waren we nóg nergens."

"Daar heb je gelijk in."

Het was een paar minuten stil in de auto. De eerste agent staarde in zijn achteruitkijkspiegeltje naar de eenzaam rokende schoorsteen van nummer zesen-twintig. Hij schraapte zijn keel. "Ik heb eigenlijk wel trek in koffie..."

"Dark Roast?" De tweede agent stuurde een bocht om. "Dat is echt slechte, slechte humor".

Het duurde drie seconden voordat de agenten in lachen uitbarstten.

HET KARPE NOKTEM HUIS

Door Els Lunding

Er is al talloze keren over nagedacht: een heus Karpe Noktem huis. Hoe zou het eruit zien? Welke voorstelling maak je erbij? Zou het vergelijkbaar zijn aan een fraternity in de VS? Gewoon, een groot huis met veel kamers, waar verschillende mensen van de vereniging wonen, samen, onder een dak. Hier een kleine greep uit de geweldige ideeën die perfect gecombineerd kunnen worden in een mooi, groot, potentieel zwart (?) huis.

De deur opent in het midden van het huis, met aan beide kanten kamers. Aan de linkerkant bevindt zich de keuken, de woonkamer en de meest epische bibliotheek en gameroom die een mens zich zou kunnen voorstellen. Relaxte loungebanken, een barretje voorzien van de lekkerste speciaalbieren en goede whiskeys. Aan de rechterkant van de trap bevinden zich enkele slaapkamers en een kantoor-tje waar het bestuur zich kan terugtrekken en kan vergaderen. De bovenste verdiepingen zijn voorzien van slaapkamers met op elke verdieping een loungeruimte en een epische

badkamer—uiteraard voorzien van een super-relaxed bad. De tuin is voorzien van een geweldig grasveld, een vaststaande barbecue en een ruimte voor kampvuren.

Overdag is het vaak rustig, mensen werken, studeren of slapen. In de avond beginnen de feestjes, verschillend van simpele avonden relaxed bij elkaar hangen en film kijken tot epische borrels. Wellicht is een Karpe Noktem huis nog niet eens zo'n gek idee.

HUISJESMELKERSAVONTUREN

Door Yurre Wieken

Op kamers gaan is altijd een grote stap. Plotseling zijn er geen ouders meer die voor je koken, de rekeningen betalen en schoonmaken. Je bent verantwoordelijk voor je eigen huishouden, en er moet ook nog huur worden betaald. Daarnaast woon je in een nieuwe stad en moet je je sociale netwerk weer opnieuw opbouwen. Dit alles gaat er nog van uit dat je een fatsoenlijke huisbaas hebt. Helaas is dat geen garantie – overal liggen huisjesmelkers op de loer om gebruik te maken van de woningnood.

Zo kwam ik in 2010 in de Kerkstraat te wonen. Het was een groot terrein waar meerdere gebouwen stonden met in totaal 82 kamers. Hier woonden studenten, buitenlandse stagairs van NXP en niet-studenten met een baan of uitkering. Achteraf was het eerste teken van onraad dat ik mijn borg contant moest betalen. Maar ja, het was mijn eerste kamer en ik had geen flauw idee dat dit verdacht was. De huurbaas, Emmy van der Tol, kwam over als een vriendelijke vrouw.

Als snel begonnen de problemen. Ik kwam erachter dat de kookplaatjes in de gezamenlijke keuken – 8 stellen voor 82 bewoners, en de helft werkte meestal niet – om 22:00 afsloegen. Dit ‘omdat ze anders de hele nacht aan staan’. Na tienen koken in de avond was dus onmogelijk. Daarnaast was er maar in één gebouw een keuken, dus moesten veel bewoners via de tuin lopen met hun eten – ook als het 20 graden vroor of stortregende. Eten kon ook in de gezamenlijke ruimte naast de keuken, maar daar had Van der Tol de verwarming van uitgeschakeld als wraak voor een door haar verloren zaak bij de huurcommissie.

Verder betaalde ik servicekosten voor Internet, tv, schoonmaken, glazenwasser en de tuin. Welnu, het Internet lag er soms een hele maand uit, van de tv werkte de helft van de zenders niet, de schoonmaker nam de

deurklinken en aanrechten af met hetzelfde sopje als de wc, de glazenwasser heb ik nooit gezien en het gras in de tuin stond bijna een halve meter hoog. Tot zover de diensten waarvoor ik betaalde.

Uiteraard kaartte ik deze problemen aan bij Van der Tol. Al gauw merkte ik dat ik aan het lijntje werd gehouden – telkens weer was haar ‘monteur’ ermee bezig. Toen ik teveel aandrang negeerde ze mijn telefoontjes. Belde ik met een onbekend nummer, dan nam ze opeens wel op. Zodra ik mijzelf identificeerde zat ze zogenaamd in een vergadering en moest ze ophangen. Uiteindelijk kreeg ik een e-mail met de mededeling dat mijn tijdelijke huurcontract niet verlengd werd en ik moest opstappen.

Toen ik Van der Tol duidelijk maakte dat dit juridisch niet kon en ze mij niet kon bedotten werd het opeens stil. Aan mijn klachten werd nog steeds niets gedaan. Sterker nog, het werd erger. Van der Tol was al geruime tijd bezig met bouwwerkzaamheden voor een nieuw wooncomplex achter het huidige. Daarbij stonden de brievenbussen van de bewoners in de weg, dus verplaatste ze die naar een voor de postbode onzichtbare plek op het terrein. Hierdoor werd er maandenlang geen post meer bezorgd. Er moest een brief van een advocaat aan te pas komen om te voorkomen dat de bussen helemaal verwijderd werden.

Inmiddels was voor mij de maat vol. Dit soort onrecht – het uitbuiten van bewoners, vaak ook nog uit sociaal zwakke milieus, en het reageren op terechte klachten met pure intimidatie – kon ik niet verdragen. Ik ging op zoek naar een andere kamer, maar bleef Van der Tol ook in de haren zitten. Zo plakte ik regelmatig schriftelijke communique’s op de voordeur met daarin eisen voor verbetering. Ik sprak Van der Tol, die mij inmiddels goed haatte, nog steeds regelmatig aan wanneer ze op het terrein was.

Eind 2011 kaartte ik de kwestie aan bij de Nijmeegse afdeling van ROOD, de jongerenafdeling van de SP. Sinds 2005 organiseert ROOD namelijk de Huisjesmelker van het Jaarverkiezing, waarbij louche huisbazen aan de publieke schandpaal genageld worden. En met effect: dit soort types heeft vaak tal van zakencontacten en houdt dus niet van negatieve publiciteit. Zo raakte ik bij de ROOD-actie die er uiteindelijk toe zou leiden dat Van der Tol de landelijke Huisjesmelker van het Jaar 2012 werd. Een stroom van publiciteit, waaronder een prime time-reportage op SBS6, leidde ertoe dat Van der Tol enkele verbeteringen aanbracht aan haar panden: werkende kookplaatjes, brandwrende deuren, glasvezel voor het Internet en fatsoenlijk laminaat.

Daarnaast ben ik proceduresses begonnen bij de huurcommissie om teveel betaalde huur terug te vorderen. Zelfs wanneer er geen huur terugbetaald hoeft te worden kosten deze procedures Van der Tol € 1500 per stuk. Dat komt ervan als je mensen uitbuit – dan komen ze in verzet.

Helaas zijn er nog veel meer verhuurders als Emmy van der Tol. Zij maken op schandalige wijze misbruik van de woningnood onder studenten en van het feit dat zij niet altijd op de hoogte zijn van hun rechten en mogelijkheden. Vergeet daarom nooit dat je als huurder veel meer rechten hebt dan je huurbaas. Wat

belangrijke punten om te ontdekken:

- Tenzij je antikraak woont heb je *altijd* huurbescherming. Je kunt nooit zomaar uit je woning worden gezet. Wil de huurbaas je alsnog weg hebben, dan moet hij – op eigen kosten – naar de rechter stappen.
- Een tijdelijk huurcontract bestaat in feite niet. Het bovenstaande staat als een huis wat dat betreft.
- In Nijmegen kun je voor juridisch advies bij (o.a.) problemen met huisbazen terecht bij de Rechtswinkel van Studentenvakbond AKKU, de juridische steun-dienst van de SP en bij het Juridisch Loket in het centrum. Advies is gratis.
- Een advocaat hoeft niet duur te zijn. Met een studenteninkomen heb je recht op gesubsidieerde rechtsbijstand.
- Bewaar brieven en e-mails om een dossier aan te leggen tegen een malafide huisbaas. Verstuur brieven altijd aangetekend, dan kan hij nooit beweren hem nooit ontvangen te hebben.
- Wees redelijk, maar accepteer geen smoesjes en laat je niet aan het lijntje houden. Een huurbaas is er – vaak juridisch en altijd moreel – voor verantwoordelijk dat klachten professioneel en tijdig afgehandeld worden.
- De media zijn een machtig wapen.

MIJN KAMER TUSSEN DE PATERS

Door Carlien Alferink

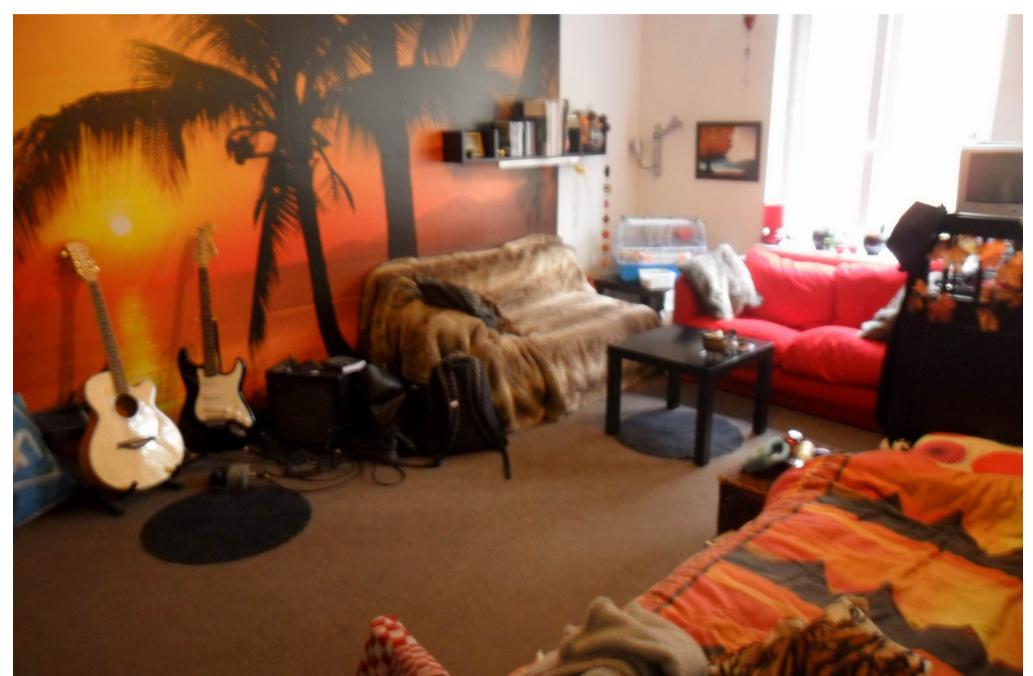
Een stukje over mijn kamer of eigenlijk mijn ex-kamer, want op het moment dat ik dit schrijf ben ik net 3 dagen verhuisd! Toch fijn dat ik de Akta mag gebruiken om een memoriam te schrijven over mijn vorige kamer aan de Ubbegseweg waar ik bijna 5 jaar heb gewoond.

Wat mijn kamer anders maakte dan een gemiddelde studentenkamer is dat het zich bevond in een oud klooster waar nog daadwerkelijk paters leefden die we regelmatig tegenkwamen op de gangen en die maar wat geïnteresseerd waren in het leven van een hedendaagse student. Als we ze even spraken kwamen er vaak uitspraken uit als "dames, we bidden voor jullie" of - bij het afscheid voor de verhuizing - "je kwam hier als meisje en gaat als jonge vrouw". En laat ik niet vergeten hoe ontzettend fijn het was dat ze nul verstand hadden van huurprijzen en ze 180 euro p/m voor een kamer van 20m² eigenlijk nog best veel

vonden (waardoor ze het na 3 jaar maar eens opschoofden naar 200 euro).

Als ik mensen vertel over mijn kamer en de paters is één van de eerste vragen die ze stellen of ik dan heel gelovig moest zijn. In tegenstel: daar hebben de paters het nooit met ons over gehad. Stil of heel braaf hoefden we ook niet te zijn. Ze hebben me wel eens rond een uurtje of 5 's ochtends thuis zien komen van een feestje, waarna ze heel onschuldig zeiden: "Zo, u bent vroeg op". En een verjaardagsfeestje op mijn kamer waar 20 man voor uitgenodigd was vonden ze ook totaal geen probleem.

Wat mijn kamer en het gebouw zelf zo fijn maakte was de rust en de sfeer die er hing. Ik woonde er met 5 superlieve huisgenootjes. De 3 meiden op mijn gang zijn echt heel goede vriendinnen geworden en ik heb regelmatig hard lachend of hard huilend bij ze op de bank gezeten. Daarnaast bestonden de muren uit 6 lagen baksteen en

keek ik uit op een heuvel met alleen maar bomen, vogels en een enkele eekhoorn. Geluidsoverlast, wat is dat?!

Toen werd plotseling gemeld dat het gebouw verkocht zou worden aan de IrisZorg en nu zit ik achter mijn laptop in mijn nieuwe kamer aan de Fransestraat. Ik kijk uit op een heel lelijke binnenplaats met allemaal daken, hoor een boor ergens op de achtergrond en zie mijn huisgenoten nauwelijks (we hebben allemaal een

eigen keukenblok). De locatie is wel echt geweldig en ik mag ook niet klagen, want ik ben heel blij dat ik deze kamer gevonden heb en dat ik me er nu al thuis voel.

Oei, wat een sentimenteel verhaal is dit geworden! Ik zou jullie graag uitnodigen op mijn oude kamer, maar aangezien daar nu niemand meer woont (of alleen verslaafden :P), lijkt me dat een slecht plan. Kom vooral mijn nieuwe kamer eens bekijken dan!

Leden doorgelicht

Met deze keer: Sandra

1. Deze drie dingen staan altijd in mijn koelkast..

Houdbare melk, jam en een bak eten die ik van mijn ouders heb meegekregen, en vervolgens vergeten ben.

2. Liever een broodje poep dan..

Zuurkool.

3. Deze persoon zou ik graag een keer ontmoeten..

Dat vind ik een moeilijke.. John Cleese lijkt me wel gaaf.

4. Mijn grootste geheim?

Dat ik fietsen eigenlijk heel eng vind.

5. Dat zouden ze eens moeten afschaffen..

Vraag 10.

6. Dit object op mijn kamer zou ik niet kunnen missen..

Mijn bed. De rest van mijn kamer gebruik ik niet vaak.

7. Ik doe een moord voor..

De rest van mijn leven gratis festivals.

8. Wat ligt er onder je bed?

Mijn halve kledingkast, een leeg blik perziken en een vork.

9. Op welke manieren daag je huisgenoten uit tot wangedrag?

Ik zou Sid niet uit durven dagen, dat ding op zijn hoofd is levensgevaarlijk.

11. Waar is vraag 10 gebleven?

Wauw, jullie luisteren naar me!

12. Mijn huisbaas is een..

Luie donder.

13. Van het volgende bestuur verwacht ik..

Dat ze het hele jaar volhouden.

14. Teken jezelf..

Door Friso Woudstra

MET KOONLUCHTER EN VAATWASSER: JILLE'S LUXELEVEN AAN DE GROENEESTRAAT

Door Susanne Geuze

Hoe ben je hier terecht gekomen?

Toen ik niet meer studeerde, kreeg ik van de SSHN te horen dat ik nog negen maanden had om te vertrekken uit mijn kamer op Heidepark. Ik ben daarom direct gaan zoeken. Eerst vond ik een huisje aan de Molenweg, maar dat was echt super lelijk, met overal gaten in de muren. Ik zou dan minstens twee maanden bezig geweest zijn met opknappen voor ik me niet meer zou schamen om tegen vrienden te zeggen, 'hee jongens, ik woon hier'. Ik was daar bijna gaan wonen, maar bedacht me dat ik nog genoeg tijd had om verder te kijken. En vervolgens vonden mijn ouders dit appartement aan de Groeneestraat.

Je ouders vonden het?

Ja, mijn vader vindt het leuk om daar naar op zoek te gaan. En deze locatie is echt perfect. Daarbij ziet het er hier super goed uit, goed opgeknipt. Toen ik er kwam wonen, heb ik alles laten schilderen. Via-via kwam ik bij iemand die dat wel voor 200 euro wilde doen. Het onderhandelen over de koop was trouwens nog een heel gedoe, maar uiteindelijk heb ik deze plek voor een redelijke prijs weten te krijgen. Wist je trouwens dat ik verderop in deze straat ben geboren? Ik heb eigenlijk mijn hele leven rondom de Groeneestraat gewoond.

Wat zou je niet kunnen missen hier?

Nou, ik heb een afwasmachine. Dat is echt fantastisch. Als er op maandag mensen hier komen om series te kijken is het erg relaxed dat je daarna niet hoeft af te wassen, maar gewoon alles in dat ding schuift. De beamer is ook fijn als je film wilt kijken. En wat ik echt super vet vind, is dat de keuken half open is in een U-vorm. Als je aan het koken bent, kun je tegelijkertijd met

mensen in de kamer praten. En door de halfhoge muur kun je direct de kamer in kijken, maar heb je geen last van de rommel.

Zeg, hoe kom je eigenlijk aan die kroonluchter? [Aan het plafond hangt een ontzettend grote, protserige kroonluchter, red.]

Ik gaf een housewarming. En toen waren er mensen die op Koninginnedag over de rommelmarkt liepen, en deze super lelijke lamp tegenkwamen. Die hebben ze toen met een groepje gekocht. Ze hebben er van tevoren ook een maand lang grappen over gemaakt; dat ze een geweldige cadeau hadden, en ze hadden verwacht dat ik hem direct van het balkon naar beneden zou gooien. Maar ik dacht, nee hoor, ik hang hem gewoon op. Ik heb nog het lampje uit mijn koelkast moeten schroeven om er een lamp in te doen... Nou ja, het is in elk geval een eye catcher!

Gek genoeg waren er op het feest toen mensen die hem helemaal niet op hebben ge-

merkt. Toen er nog niemand was werd 'ie opgehangen, en de mensen die daarna binnengewanden zeiden er niets over. Ze dachten vast: 'hmm, een lamp, oh whatever... héé, bier!'

Wat is het aller fijnste aan deze plek?

De locatie, die is echt prachtig. Het is vlakbij de uni – daar kom ik niet meer, maar goed – en ook dichtbij mijn werk. [Jille werkt in het 52-Degrees-gebouw, red.] Ook is het letterlijk naast de Albert Heijn. Ik had het niet verwacht, maar dat is écht een groot voordeel. Het is zo fijn om altijd even naar beneden te kunnen lopen als je iets nodig hebt. Dat merk je trouwens wel op zondag; dan is de AH dicht en dan kom je in de problemen.

Is dit dan je droomhuis?

Ik kan me echt geen betere plek wensen. De locatie is fantastisch en ik heb meer dan genoeg ruimte. Natuurlijk is tien extra kamers erbij altijd leuk, daar kun je dan meer rotzooi opslaan, maar ja, het is niet echt nodig. En wat spullen betreft: als ik dingen wil hebben, dan koop ik het vaak. De afwasmachine was wel echt een belangrijk ding. Verder heb ik niet echt een favoriete plek in huis. Ik heb een tafel, een bank en een bed – prima."

Je zit hier als een prins. Desondanks, wat is het minst fijn aan hier wonen?

Niet zozeer de plek, maar waar ik aan moet wennen zijn alle servicekosten en gemeentebelastingen die je moet

betalen. Als student heb je daar amper last van, maar nu betaal ik 195 euro per maand aan 195. 195 Euro! Ook woon ik op de bovenste etage en er is geen lift, dus zware spullen naar boven sjouwen is wel eens vervelend. Die bierkratten trouwens niet hoor, die worden netjes bezorgd.

Tot slot: we kijken al de hele tijd naar de gigantische stellingkast in je kamer. Hoe kwam je daar zo bij, en bovendien, wat doet dat doosje Lego daar?

Ja, die stond ook al in mijn oude kamer, echt ontzettend handig. Sommige mensen vinden dat ik nu een magazijn heb in mijn woonkamer, maar ja. Ooit had ik alles per plank netjes gesorteerd, maar die grenzen beginnen nu te vervagen. Ik heb in elk geval alle belangrijke spullen binnen handbereik, en kan alles ook altijd vrij snel terugvinden. Van elektronica tot obscure speciaalbierjes, alles past erin. En wat dat doosje lego betreft: daar zitten balletjes in voor zo'n geweertje. Roy is hier onlangs komen wonen, dus daarmee konden we naar elkaar schieten op het balkon! Helaas is het pistooltje nu kapot...

Een primeur: Karpe Noktem's eerste fetishfeest!

Door Carlien Alferink

Het meisje van de NSN dat vrijdagavond 24 mei per ongeluk de kelder binnentapte om even naar het toilet te gaan wist niet wat haar overkwam. Toen ze de deur naar de wc-ruimte opendeed stonden daar een meisje – naakt, afgezien van de touwen waarin ze geboeid was – en een jongen, die de knopen één voor één zorgvuldig losmaakte. Verschrikt draaide ze zich om en keek de kelderzaal in, die op dat moment gevuld was met mensen in de meest kinky- of andere fetish outfits, opblaaspoppen en ‘gevulde’ condooms. Haar ogen spraken boekdelen: “Oh, shit. Waar de F ben ik nu weer beland?!“.

Voor dat het nietsvermoeende slachtoffer van de NSN de zaal binnentrad hadden het publiek van Karpe

Noktem en enkele zusjes uit Leiden kunnen genieten van een heuse bondage-act die de LoCo via één van onze leden had weten te regelen. Zelf wist ik wel ongeveer wat bondagedingen inhielden, maar ik had het nog nooit daadwerkelijk gezien en ik was verbaasd in hoeverre het haast een kunstvorm was en niet eens zozeer erotisch. Er zat zelfs een humoristisch element in toen de jongen het meisje zo had opgeknoopt dat ze een soort schoudertas was geworden die hij zo ‘hop’ over zijn schouder gooide en de wc er mee in liep.

Na de act werd er nog even over nagepraat en al snel begon het feest goed op gang te komen. Dansen, dansen, dansen! Mensen in verleidelijke outfits die elkaar in de ogen kijken als hongerige luipaarden. Stiekem leek iedereen zich wel heel comfortabel

te voelen in outfits die je normaal gesproken echt NOOIT aan zou doen (omdat je – in ieder geval als vrouw – dan wellicht nare dingen naar je hoofd gegooid krijgt of mensen je geld gaan aanbieden). Nu kon het eindelijk gewoon eens een keertje en kon er ondertussen ook gelachen worden om alle mensen die met touwen aan de bar (of aan elkaar) werden vastgebonden.

Begrijp me trouwens niet verkeerd, lang niet iedereen had een slettenpakje, mini zusterpakje of latex badpak aan. Zo was er ook iemand geheel gehuld in de statuten van Karpe Noktem, jawel – geprint op A4-formaat en op het lichaam bevestigd (rara, wie was dit? ;)). En een ander die allemaal wasknijpers aan haar kleding had bevestigd. Eigenlijk alles kon – want stiekem kan echt

ALLES een fetish zijn – en alles mocht (qua outfits dan hè).

Er werd tot diep in de nacht gedanst en gedronken en ook de zusjes leken het naar hun zin te hebben (ze werden in ieder geval wel héél gastvrij ontvangen door een aantal van ons ;)). Het was een erg geslaagd feestje en laten we hopen dat dit één van de feestjes wordt die jaarlijks op de agenda staat bij Karpe Noktem!

SSHN... UITKOMST OF VRAGEN OM PROBLEMEN?

Door Els Lunding

Elke beginnende student loopt er tegenaan: het vinden van een kamer in Nijmegen. Al vroegtijdig schrijf je je in bij de SSHN en als je geluk hebt vind je snel een kamer. Het is een uitkomst, het snel vinden van een redelijke woning. Waar alleen niet bij stilgestaan wordt is het feit dat je na je studie 9 maanden hebt om wat anders te vinden, in een stad als Nijmegen.

Als woningzoekende vanuit een SSHN woning weet ik maar al te goed hoe lastig het is om iets te vinden. Er komt een dosis geluk bij kijken alsmede het liefst een inschrijftijd bij de Entree van een jaar of 10 of meer. Zelfs voor de doorstroomwoningen binnen de SSHN (Boeckstaetehof en Vredenburg) moet je eigenlijk al sinds 2005 ingeschreven staan wil je enige kans maken.

Particulier huren in Nijmegen moet je onderhand al 3 keer de maandelijkse huur verdienen en laten we wel wezen, welke beginner op de banenmarkt verdient nou al 3x 900 euro? Kopen is al helemaal lastig met de huidige huizenmarkt.

Wonen via de SSHN heeft haar voor- en nadelen, zoals overal eigenlijk. Als studentenhuis/complex is het goed georganiseerd en wordt het (gelukkig) goed schoongehouden. Uiteraard ben je er zelf ook verantwoordelijk voor, maar ik ben toch blij dat de schoonmakers elke week eventjes een dweil over de vloer halen. Op complexen zoals Galgenveld deel je alleen je keuken, op veel complexen heb je alles voor jezelf. Je krijgt dus de kans om zelfstandig te wonen voor een betaalbare prijs. Persoonlijk ben ik geen fan van het delen van mijn

keuken, omdat mijn ganggenoten nooit van het woord opruimen gehoord lijken te hebben, maar al met al heb ik weinig te klagen. Het grootste nadeel zit hem in het moeten zoeken van iets anders 9 maanden na je studie. In vele gevallen is dit lastig, dan wel niet onmogelijk. En teruggaan naar je ouders na jaren op jezelf is ook geen optie. Dus dan maar wat kleiners zoeken en hopen op een beetje geluk dat

je er toch bij de Entree komt. Geluk zit immers in een klein hoekje.

En kamer via de SSHN is nog altijd de uitkomst voor vele studenten binnen Nijmegen. En toch... als er een Karpe Noktem huis ergens zou zijn vraag ik me af waar mensen voor zouden kiezen...

Ook zonder Vondel vond men de woorden

Door Susanne Geuze

"Deze avond geen stoffig gekraak door piepende microfoons, maar vernieuwende, verse gedichten!" Zo werd de derde editie van Vanavond Geen Vondel aangekondigd in de Ledenmail. De DeLiCo kwam haar belofte meer dan waar: de avond stond garant voor poëzie, muziek en een hoop gezelligheid.

Vijf dichters waren uitgenodigd in Café Weerlicht. Daarnaast was het muzikale duo These People, winnaars van Nootuitgang 2013, opgetrommeld om de avond te versieren met haar mooie liedjes. Mijn nieuwsgierigheid was al tijdens het soundchecken gewekt; de combinatie van jongen en meisje, gitaar en viool, beloofde veel goeds. Toen zij de avond inluidden met twee nummers, kwam die verwachting uit. Ik was vast niet de enige die graag nog een liedje had gehoord, maar eerst was het tijd voor de dichters.

Onze eigen Victor Venhuizen beet het spits af met een prachtig lang Engels gedicht. Met heldere stem las hij een prachtig Engels gedicht voor uit een in leer gebonden boekje. "Ik ben best zenuwachtig," bekende hij alvorens te beginnen, maar daar was in zijn spraak niets van te merken. Hij kreeg het publiek mee in de sfeer van het vers en na afloop klonk dan ook luid applaus. "Eigenlijk had ik gehoopt nog meer van je te horen," zei presentator Rik toen hij Victor een fles wijn overhandigde.

De tweede die het podium beklom was een man die heel wat meer jaren op zijn naam had staan. Omo Blau werd aangekondigd als 'huisdichter van Weerlicht' en aan zijn rauwe voorkomen te oordelen kwam hij daar inderdaad vaak. Met glas wijn en sigaret niet ver weg las hij voor; meer dan eens waren zijn gedichte scherpe observaties met een politiek tintje.

Pauze volgde, glazen werden bijgevuld en daarna was het opnieuw de beurt aan These People. Opnieuw was ik onder de indruk van het talent van dit naar eigen zeggen pas net begonnen singer-songwriter-duo. "We hebben pas acht liedjes." Elephant was mijn persoonlijke favoriet, "over die olifant in de kamer waarover iedereen struikelt maar niemand iets durft te zeggen."

Toen was het de beurt aan TU-promovendus Ruud van den Beuken, die duidelijk al voldoende podiumervaring had om ontspannen achter de microfoon te gaan staan. "Ik ken Ruud al van zijn optredens in Café De Fiets", verklaarde Rik, en de dichter zelf vertelde dat hij na jaren alleen in het Engels te hebben geschreven nu voor het eerst weer gedichten schrijft in zijn eigen taal. Nou, die mochten er zijn hoor. Met precisie gekozen woorden in vaak briljante combinaties, die bovendien met Ruud zijn stem nadrukkelijk tentoon werden gesteld. Meeslepend.

Ook de vierde en enige vrouwelijke dichter van de avond, Rinske Kegel, liet blijkaar van haar talenten. Ook in geheel eigen stijl droeg zij haar gedichten voor. Ze was voor de gelegenheid helemaal uit het westen van het land gekomen. Ook Jelmer van Lenteren,

Vanavond Geen Vondel

28 mei - Café Weerlicht - smetiusstraat 9
Zaal open om 19:00 - Poëzie vanaf 20:30
Muzikale omlijsting door These People

Jelmer van Lenteren
Gevonden in België

Ruud van den Beuken

Leest ook absurdistisch Iers toneel

Rinske Kegel

Verzamelaarster van gouden woorden

Omo Blau

Huisdichter van Café Weerlicht

Victor Venhuizen

Dichtend lid van Karpe Noktem

de laatste poëet, had een reis afgelegd om voor Karpe Noktem in Weerlicht te zijn. "Gevonden in België", stond te lezen in het programmaboekje. Jelmer begon zijn optreden met een klein excus; sommige gedichten gingen over de frustraties van een dik persoon, maar hij was onlangs veel afgevallen en dus niet meer dik. Gelach in de zaal.

Tot slot was het aan These People de taak om de avond knallend te voltooien. De dichters waren ontzettend goed, maar Anna Witvliet en Dirk Mesman maakten op mij de meeste indruk met hun pure liedjes a la Damien Rice. Dat hij een van de nummers nooit eerder live had gezongen, hinderde Dirk niet, en dat hij daarvan een stukje de tekst vergat maakte het publiek evenmin iets uit. Het enthousiaste publiek vroeg om een toegift, en omdat de gloednieuwe

muzikanten al hun nummers al gespeeld hadden deden ze dat nieuwste nummer gewoon nog eens. Ben je ook nieuwsgierig geworden: kijk vooral eens op hun site www.these-people.com onder 'Sounds'.

Al met al was de Vanavond Geen Vondel-avond een groot feest. Café Weerlicht gonsde van de inspiratie, en in mijn hoofd borrelde en zoemde het. Zin in schrijven, zin in zelf ook weer muziek maken, zin in de dingen die zo bijzonder zijn aan leven. DeLiCo, hartelijk dank, en tot de volgende!

Vanavond Geen Vondel wordt een paar keer per jaar georganiseerd door de DeLiCo. Wees er de volgende keer ook bij! Houd de ledenmail in de gaten voor actuele data, of mail naar delico@karpenoktem.nl!

Karpe Mare

In de eerste week van april trotsseerden vijf leden van Karpe Noktem de Noordzee voor de vijfentwintigste Race of the Classics. Een grote, spectaculaire studentenzeilrace op klassieke zeilschepen.

Tekst: Bram Balk
Foto's: Abel Planting

Zondag, 7 april, 16:30:
'Je kijkt alsof je terug wilt,' zegt Hanne tegen me in de trein op weg naar huis. 'Je kijkt alsof je twijfelt of je niet je roeping mist. Of je niet liever je werk en alles achter wilt laten.' Ik lach een beetje meejarig. Het is waar.

Nu:
Maandag 1 april voeren 28 Nijmeegse studenten, waaronder vijf leden van Karpe Noktem, uit de haven van Rotterdam richting Engeland voor de 25e Race of the Classics. Het evenement wordt door velen liefkozend 'De Rees' genoemd. Dit is een van de grootste zeilevenementen van Europa waarin teams van universiteiten en hogescholen varen op klassieke zeilschepen. Bij voorkeur zonder motor, richting Engeland en daarna weer terug. Als alles mee zit is het een fantastische manier om goedkoop een zeilrace mee te maken op klassieke tweemasters en driemaster-schepen. En ondertussen mag je naar awesome studentenfeestjes in verschillende havenkroegen! Dat kan niet anders dan tof worden, toch?

Het zat ons team echter niet bepaald mee: vooraf werden we geplaagd met pech en tegenvallers. Tijdens De Rees was het bitterkoud en de wind joeg soms wel met windkracht 8 uit precies de verkeerde richting. De vloot kwam daardoor niet verder dan Den Helder omdat we met noordoosterwind nooit meer uit Engeland zouden kunnen terugkeren. Dat maakte de ervaring er echter niet minder heftig om.

Vrijdag 5 april, 02:35:
'Bram? Het is nu half 3. Ik kom je wakker maken. Hendrik zegt dat we zo overstag

gaan. Iedereen moet op het dek komen.' Simon staat in het donkere gangpad dat mijn hut is. Ik deel een driemans stapelbed met twee meiden van De Loefbijter. Die draaien echter nu een wakkerdienst en staan al aan dek. De hele boot schommelt al de hele nacht stevig heen en weer: voor mijn gevoel minstens 90 graden op zijn as. De zee beukt tegen onze boot aan. Steeds weer harde klappen die het schip doen wiegen, waarna je het water weer direct hoort wegstromen. Ik heb hooguit twee uur geslapen, maar dat maakt niet uit: het schip moet wenden van ruime wind noordoost naar ruime wind noordwest en ik moet naar het dek. In het donker stap ik uit mijn slaapzak op een vochtige vloer, mijn thermokleding nog aan voor de warmte. Daarna trek ik mijn broek, mijn shirt, mijn trui, een tweede trui, een salopette (een zeilbroek met breitels) en een zeiljas aan. Even vraag ik me af waarom ik ook geen gewone jas bij me heb, maar dan klim ik via een steil trapje naar het dek. De Gallant is een schip dat ik al vier dagen ken als een stabiel en goed schip. De zee heeft echter besloten dat het vannacht geen fuck om De Gallant geeft. Vannacht is het menens.

Nu:
Het idee van De Rees was simpel: iedere dag voeren we een flink stuk over de Noordzee totdat we in de haven waren. Als het kon voeren we een rak, een race zonder een duidelijk parcours naar een bepaald doel of een finishlijn. Dit jaar waren dat er drie.

Tussendoor waren er de Rees-feesten. De leukste werden gegeven op de boten van de vloot zelf. Team Eindhoven gaf bijvoorbeeld uitstekende party's op De Morgenster, deelde minstens tientallen fusten bier met iedereen en had dj's om de boel aan het dansen te krijgen. Daarnaast was er ook een gala met een paar heel mooie meisjes en veel luidruchtige corpsballen die toch wel stiekem een beetje bij een evenement als De Rees horen. Ook

ontdekte ik dat IJmuiden de grootste lelijke stinkhaven van Nederland is, die je al op kilometers afstand fabrieksrook ziet braken. Ik kwam erachter dan vissers echt enorme eikels zijn. Dat Russen klassieke zeilschepen enorm awesome vinden. Dat Den Helder een ontzettend vriendelijk Corps Mariniers heeft. En dat ik de havens van Rotterdam nog steeds veel mooier vind, maar Amsterdam qua sfeer wat gemoeilijker is...

We kregen veel gezelschap van Nikki (een stille Duitse tante die de eerste maat van Schipper Hendrik was), Rob (een beer van een kerel met een witte baard die we ook Tom Poes noemden) en Niels (een jonge, bruin gebrande Fries die als matroos werkt op een Nederlands schip dat vaart naar Antarctica). En ik kwam er al snel achter dat je écht niet kunt opdrinken tegen zeelui. Na een paar bier-tjes bij het eten begonnen ze grijnzend aan een ongelooflijk grote stapel (gesponsorde) Berenburger-flessen. Een fles of twee à drie later begon het harde gelach van de kerels en kwam de jonge jenever op tafel. Verderop in de week bleek dat er na jenever altijd nog Famous Grouse is.

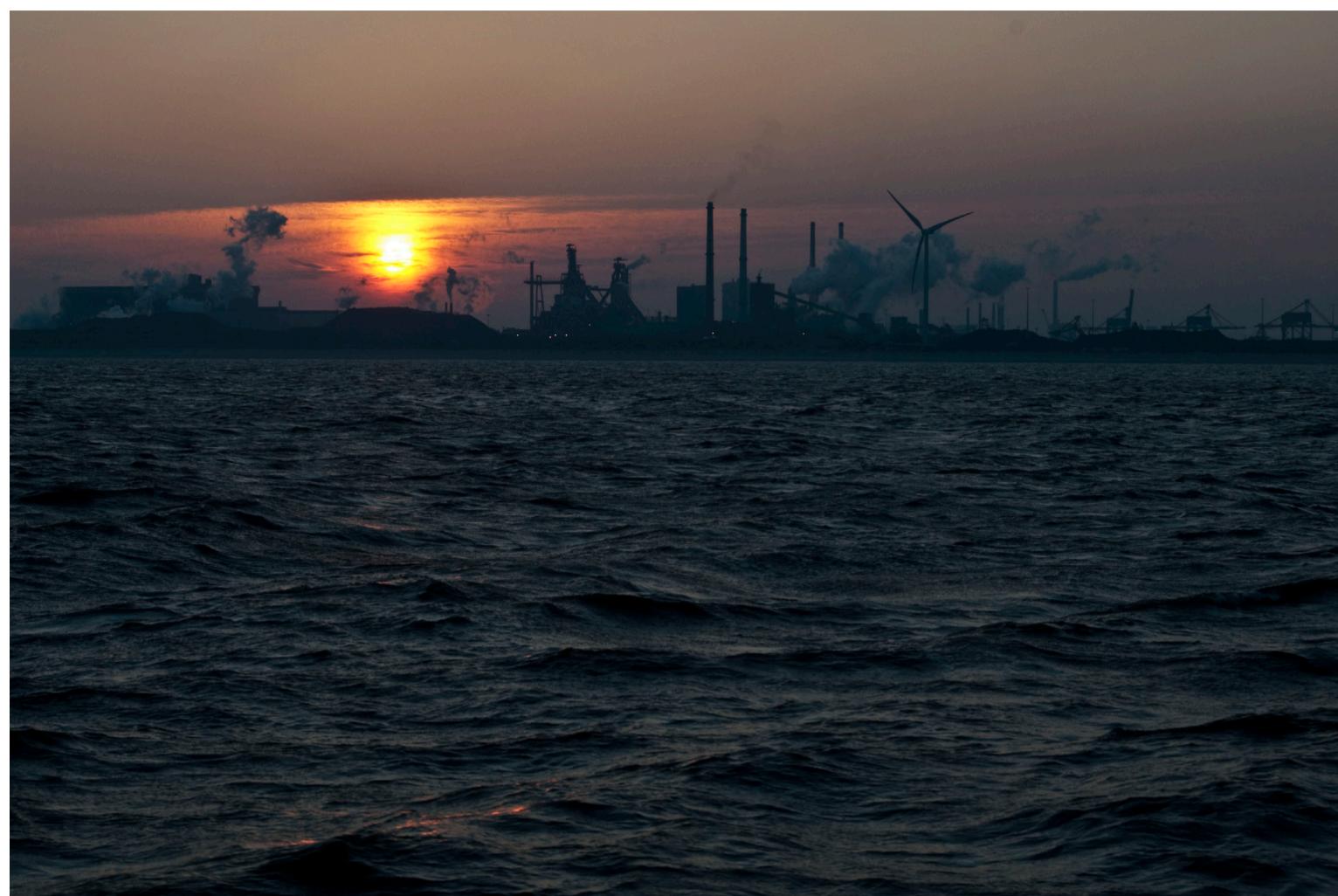
Vrijdag 5 april, 02:43:
'Goddamme, er wordt niet gezwaaid naar de andere schepen!' bijt schipper Hendrik een meisje toe terwijl ik probeer te wennen aan het vale, haast ijle licht van de scheepslampen op De Gallant. Het achterdek is

de veiligste plek op het schip, maar de zee is zo woest dat ik er voor het eerst in de week bang voor ben. Bang dat ik er in terecht kom. Bang dat ik verzuip. Opeens verschijnt het schip Oban langsiz, nog geen vier meter van onze boot af en probeert rakelings De Gallant af te snijden in het nachtelijk zeegeweld. In de zwarte golven lijkt Oban haast wel een spookboot en ik begrijp op eens dat we vannacht absoluut geen vrienden zijn.

De schipper is niet onder de indruk en gromt. 'Goddam Motherfuckers. Niels! Gebeurt er nog wat met die schoener?! Nikki! Waar zijn m'n mensen voor m'n grootschoot?! Ok, jongens... trekken!'

Het valt normaliter al vies tegen om te trekken aan het schootlijn van een grootzeil. Het is het grootste zeil op de boot. Maar nu staat er zoveel wind op dat ik, Abel en nog minstens drie andere mensen met geen enkele mogelijkheid beweging in het touw krijgen. Hendrik neemt daar echter geen genoegen mee. 'Tom Poes! Helpen bij het grootschoot! Maak die bakstag los! Laat het fokzeil maar effe zitten. Kom op nou!' Zodra Rob zijn volle gewicht in de lijn hangt voel ik een zwiep, komt er beweging in en voor ik het weet hangt het grootzeil aan bakboordzijde. Het schip draait. De wind komt opnieuw in de zeilen. Missie geslaagd.

Nu:

Na een week lang met een grote groep Loefbijters te hebben opgetrokken, kan ik je vertellen dat ze verdraaid veel op ons lijken. Net als bij Karpe heb je er stille types, mensen die in rare pakjes rondrennen, creatievelingen, knuffelberen, tough girls en eigenheimers. Onze groep was een verrassend goede mix van mensen en niemand viel duidelijk buiten de groep. Hanne en Sarah maakten zichzelf vrij snel populair toen bleek dat ze voor uitstekend verzorgd voedsel zorgden: waar op sommige schepen er alleen een frituurpan pruttelde, kregen wij standaard een gezonde verse maaltijd en luxe zelfgemaakte toetjes. Abel heeft ontzettend veel foto's gemaakt, waarvan je er hopelijk een aantal bij dit artikel ziet.

Maar misschien werkte het ook omdat op een schip de sociale verhoudingen tijdelijk ondersteboven gaan. Veel mensen komen er onderweg pas achter dat ze misschien niet helemaal gemaakt zijn voor zeereizen op een schommelende schuit, waarbij je om de paar uur in de touwen moet hangen. Bijna alle mensen zijn wel ergens op de reis zeeziek geworden. Drie mensen zijn onderkoeld geraakt doordat ze de boel verkeerd hadden ingeschat. Daardoor ga je veel meer op elkaar letten, terwijl

je toch al veel op elkaar lip zit. Het schept een band.

Dinsdag 2 april, ergens in de middag:

'Je hebt niet echt last van ziekte, of wel?' vraagt Abel. Ik probeer een grinnik in te houden. Gisteren zijn we uit de haven van Rotterdam gevaren en ik voel me prima in m'n element. 'Ik geloof dat ik dit wel lang kan volhouden,' vertelt ik. 'Ik hield altijd al van de zee, maar het is eigenlijk ook wel voor mij een verbazing dat het allemaal zo goed gaat.' En ik kijk naar de horizon. In de zon is de vloot een schitterend en spectaculair gezicht. Hoe vaak zie je nu twee oude zeilschepen bij elkaar varen? Bijna nooit. Deze vloot bestaat

echter uit bijna twintig schepen. Het is zo bijzonder dat je over de marifoon Russische matrozen op containerschepen enthousiast hoort praten over het uitzicht. Op een schip uit Afrika, dat voor de kust van IJmuiden voor anker ligt, wordt er zelfs gezwaaid.

Nu:

Aan het einde van de week mocht ik ongeveer tweehalf uur aan het roer van De Gallant staan. Het was fantastisch: de zon was doorgebroken, de jaren '70 rockmuziek van Brainbox schalde door de oude boxjes van schipper Hendrik. Mensen dansten of luierden in de zon. Er werd zelfs zonnebrandcrème opgedaan. Het was het leven. Het was echte vrijheid. En over drie weken ga ik naar Helsinki. Want ik ga naar De Gallant om weer te zeilen. Ik ga terug.

De Race of the Classics wordt ieder jaar georganiseerd en zal ook in 2014 gehouden worden. De teams worden per stad samengesteld, wat in Nijmegen wordt georganiseerd door een onafhankelijke groep via De Loefbijter. Wil je volgend jaar mee? Dan kun je Bram Balk een mail sturen voor informatie.

Column Lichtpuntje Vakantiestress

Door Shane Bozelie

Bijna is het weer zo ver: Zomer-vakantie!

Alles is geboekt, de tent is gepakt of de caravan staat klaar.

Mensen gaan weer op reis. Maar deze reizen brengen altijd weer stress mee.

Heb ik alles gepakt? Of je komt in de file op weg naar Zuid-Frankrijk op "zwarte zaterdag".

Dit levert allemaal uiteraard veel stress op. Tenminste bij veel mensen, zoals mijn moeder.

De dag voordat wij normaal weg gingen, was zij gestrest buiten proporties, enkel en alleen of wel alle spullen gepakt waren. Alles in huis moest aan de kant zijn en natuurlijk 12 keer controleren of niet toevallig ergens nog een apparaat aan stond of het gas open.

Niks anders dan stress in huis, doordat één persoon gestrest is.

Tegenwoordig hebben we hier een oplossing voor gevonden, spreid je plannen en pakken. Veel mensen beginnen namelijk maximaal twee dagen van te voren met spullen pakken. Zeer weinig tijd voor best veel dingen.

Dit terwijl je veel dingen zoals zwemspullen, handdoeken, gedeelte van ondergoed en andere kleding makkelijk al een week van te voren kan inpakken.

Dus dit moet je doen: neem elke avond een uurtje de tijd om alvast wat spullen in te pakken.

Aan het eind van de week alles ingepakt, klaar.

En bang dat je het gas aan laat staan? Zet het allemaal uit en eet de avond voordat je weg gaat gewoon buiten de deur of laat het bezorgen. Geef ook taken uit handen.

Als je met zijn drieën weg gaat, zorg dan dat iedereen wat kleine taken heeft. Ga niet in je eentje daar staan te stressen om alles te doen. Schop je broer, zus, vader, vriend, vriendin of ander wezen.

Lichtpuntje in deze stress?

Ik zal het niet ervaren aangezien ik gewoon doorga met stage deze zomer.

Quotes

Carlien: "Het voordeel is dat ik niet hoef na te denken wat ik in mijn mond stop."

Esmee: "Waar komt Kwak nu eigenlijk vandaan?"

Rik: "Er liep een eend tegen de muur – Kwak."

Esmee tegen Peter: "Jij hebt mij Kwak gevoerd."

Esmee: "Wat zouden jullie mannen doen als jullie tieten zouden hebben?"

Peter: "Er een wasknijper op zetten."

Koert: "Iemand met een penis op de neus slaan is niet leuk."

Michiel v.L.: "Als je houdt van mensen die vreemde gezichten trekken, kun je je anders goed vermaken."

Koert over het haar van Michiel: "De lammetjes worden over 3 weken geschoren!"

Rik: "Natuurlijk zijn hier geen negers. Dit is de bètafaculteit."

Michiel: "Selectie aan de poort, hè..."

Shane tegen Peter: "Is dat gat groter?"

Peter: "Ja, er passen wel twee vingers in."

Peter: "Je hoeft niet meteen een orgasme te krijgen van die paal."

Esmee: "Mijn haar is hard."

Yurre: "We zijn allemaal wel eens hard."

Olivier: "Ach, ik heb die jongen nooit met een vinger aangeraakt!"

Dorine: "Niet met je vinger, nee..."

Yurre: "Ik heb nog nooit iemand een komkommer zien deep throaten."

Irene: "Dan heb je duidelijk nog nooit intro gelopen bij scheikunde."

Frits: "Al mijn klanten zitten in de kelder."

Janneke: "Ik ben best voor oorlog, maar niet als mensen er zo om vragen."

Daan S.: "Ja, wij slikken van alles."

Michiel v.L.: "...Dan krijg je een boomerang, en daar voel je je dan enorm goed bij."

Michiel v.L. (op zusjesweekend): "Dat is zo'n ongelofelijke bitch, zij verdient het om versierd te worden door iemand van Wolwêze."

Jille: "Je moet hem er niet geladen instoppen, dat schijnt slecht te zijn."

Akta Nokturna, Juli - September 2013

Daan

Susanne

Loesje

Laurens

Esmee

Yurre

Hanne